

RACHEL CAINE

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

MINEVIKU PATUD

Rachel Caine
Stillhouse Lake
2017

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

See raamat on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus tegelike elus või tänaseks lahkunud inimeste, ettevõtete, sündmuste ja kohtadega on kokkusattumus.

Kaane kujundanud Shasti O'Leary-Soudant
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektor Mari Mets

Text copyright © 2017 Rachel Caine LLC
This edition is made possible under a license arrangement originating with
Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Synopsis Literary Agency.
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

E06344918
ISBN 978-9949-82-243-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Lucienne'ile, kes uskus minusse kohe.

PROLOOG

GINA ROYAL

Kansas, Wichita

Gina ei olnud garaaži kohta kordagi midagi küsinud.

See mõte ei lasknud tal mitu aastat pärast juhtunut öösiti uinuda, tukseldes kuumavana laugude all. *Oleksin pidanud küsima. Oleksin pidanud teadma.* Aga ta ei küsinud, ei teadnud, ja lõpuks see ta ka hävitas.

Tavaliselt oli ta kell kolm pärastlõunal kodus, aga abikaasa oli helistanud ja teatanud, et tal on töö juures hädaolukord ning Gina peab ise Brady ja Lily koolist ära tooma. See polnud mingi vaev – Ginal jäi piisavalt aega enne õhtusöögi tegemist koristamine lõpetada. Mees oli nii armsalt vabandanud, et ta tema päevaplaane rikkus. Mel oskas olla parim, võluvaim mees ja Gina kavatses selle talle heastada – seda oli ta juba otsustanud. Ta valmistab mehe lemmiksööki – maks sibulatega koos mõnusa Pinot Noiriga, mis ootas juba kapi peal. Seejärel perekondlik õhtu, filmi vaatamine diivanil koos lastega. Võib-olla see superkangelase film, mida lapsed näha tahtsid, ehkki Mel jälgis hoolega, mida nad vaatavad. Lily keriks end soojalt Gina kõrvale kerra ja Brady lesiks risti üle isa jalgade, pea diivani käe-

toel. Ainult painduvad lapsed võisid end niimoodi mugavalt tunda, ent see oli Meli lemmiktegevus terves ilmas. Või pigem teine lemmik pärast puutööd. Gina lootis, et mees ei leia täna õhtul mingit ettekäänat oma töötuppa nokitsema minna.

Normaalne, mõnus elu. Muidugi mitte täiuslik. Mitte kellegi abielu pole ju täiuslik, ega? Aga Gina oli rahul, vähemalt enamasti.

Ta oli kodunt ära olnud pool tundi, käinud kooli juures, võtnud lapsed peale ja kiirustanud tagasi koju. Esimene mõte oma tänavasse keerates ja vilkureid nähes oli: *Issand jumal, äkki kellegi maja põleb?* See mõte tekitas temas võrdlemisi palju õudu, ent järgmine isekas mõte oli, et õhtusöök jääb väga hilja peale. See oli väiklane, aga vihaleajav.

Tänav oli täielikult liiklusele suletud. Gina nägi teetökete taga kolme patrullautot ning nende katusevilkurid heitsid pea-aegu täpselt ühesugustele madalatele majadele veripunast ja sinakat valgust. Kaugemal oli näha seismas kiirabi- ja tuletõrjeautot.

„Emme?“ Seitsmeaastane Brady tegi tagaistmel häält. „Emme, mis toimub? Kas see on *meie maja*?“ Poiss tundus olevat elevil. „Kas see põleb?“

Gina vähendas kiirust ja üritas aru saada, mis teoksil – segi-pööratud muru, laiaks sõidetud iirisepeenar, katkised põõsad. Poolenisti rentsulis vedelev purunenud postkast.

Nende postkast. Nende muru. Nende maja.

Selle hävitustöö lõpus seisis punakaspruun maastur, mootor ikka veel auramas. See oli poolenisti nende garaaži kiviseina sees – *Meli töökoda* – ja toetus vildakalt prahihunnikule, mis oli kunagi olnud osa nende tugevast kivimajast. Gina oli alati pidanud nende maja nii vastupidavaks, *normaalseks*. Katkised tellised ja kipsplaadipuru tundusid lausa rõvedad. Hirmutavad.

Ta kujutles maasturi teekonda, kui see lendas üle kõnnitee ääre, niitis maha postkasti, libises üle muru ja põrutas garaaži.

Samal ajal pidurdas ta oma autot piisavalt järsult, et seljas nõksatust tunda.

„Emme!“ karjus Brady talle peaaegu kõrva ja Gina sirutas vaistlikult käe, et teda vaigistada. Kõrvalistuja kohal oli kümneaastane Lily kõrvaklapid peast võtnud ja nõjatus ettepoole. Tema huuled paotusid nende maja purustusi nähes, ent ta ei öelnud midagi. Tüdruku silmad olid ehmatusest suured.

„Anna andeks,“ ütles Gina, tajumata õieti, mida ta ütleb. „Midagi on valesti, kullake. Lily? On kõik korras?“

„Mis toimub?“ küsis Lily.

„Kas sinuga on kõik korras?“

„Jah! Mis toimub?“

Gina ei vastanud. Tema pilk pöördus tagasi majale. Ta tundis end seda hävingut vaadates kummaliselt palja ja haavatavana. Tema kodu oli talle alati tundunud nii turvaline, tõeline kindlus, ja nüüd oli see lõhutud. Turvalisus oli osutunud illusiooniks, sugugi mitte tugevamaks kui tellised, puit ja kipsplaat.

Naabrid olid tulnud tänavale vahtima ja klatšima, mis tegi asja palju hullemaks. Isegi pensionärist kooliõpetaja, vanaproua Millson, kes harva kodunt väljas käis, oli platsis. Tema oli selle piirkonna klatšimoor, kuulujuttude levitaja, kes tegi alati oletusi kõikide eraelu kohta, kes talle silma alla sattusid. Tal oli seljas kulunud kittel ja ta nõjatus raskelt käimisraamile. Tema päevane hooldaja seisis tema kõrval. Mõlemad olid vaatepildist justkui lummatud.

Gina autole ligines politseinik. Gina keris kähku akna alla ja naeratas vabandavalt.

„Inspektor,“ ütles ta. „See on minu maja, millesse maastur on sisse sõitnud. Kas tohin auto siia jätta? Pean kahjud üle vaatama ja abikaasale helistama. See on kohutav! Loodan, et juht väga viga ei saanud... Oli ta purjus? See kurv võib olla ohtlik.“

Politseiniku ilme muutus samal ajal karmilt keskendunuks ja Gina ei saanud aru, miks, ent taipas, et miski pole hästi. „See on teie maja?“

„Jah.“

„Mis teie nimi on?“

„Royal. Gina Royal. Inspektor...“

Mees taganes sammu ja pani käe relvapärale. „Lülitage auto mootor välja,“ ütles ta ja andis märku teisele politseinikule, kes kohe kohale jooksis. „Kutsu uurija. Mine!“

Gina niisutas huuli. „Inspektor, te ei saanud vist aru...“

„Proua, lülitage auto mootor *kohe* välja.“ Seekord kõlas käsk karmilt. Gina lükkas käigukangi parkimisasendisse ja keeras võtit. Mootor vaikus vähehaaval ja Gina kuulis kaugemalt kõnniteelt uudishimulike pealtvaatajate jutusuminat. „Hoidke mõlemad käed roolil. „Ärge tehke järske liigutusi. Kas autos on relvi?“

„Ei, muidugi mitte. Söör, mu lapsed on siin!“

Mees ei võtnud kätt relvalt ja Ginat tabas vihahoog. *See on totter. Nad on meid kellegi teisega segi ajanud. Ma pole midagi valesti teinud!*

„Proua, ma küsin veel kord – kas teil on relvi?“ Politseiniku hääli oli rabe ning Gina viha asendus külma paanikaga. Ta kaotas hetkeks kõnevõime.

Viimaks õnnestus tal öelda: „Ei! Mul ei ole relvi. Mitte midagi.“

„Mis viga, emme?“ küsis Brady ehmunud, kiledal häälel. „Miks politseinik meie peale nii kuri on?“

„Mitte midagi pole viga, kullake. Kõik saab korda.“ *Hoia käed roolil, käed roolil...* Gina oleks väga tahtnud poega emmata, aga ei julgenud. Ta nägi, et Brady ei usu tema hääle teeseldud soojust. Ta ei uskunud seda ise ka. „Istu seal, eks? Ära liiguta. Ärge kumbki liigutage.“

Lily põrnitses auto kõrval seisvat inspektorit. „Kas ta tulistab meid, emme? Kas tulistab?“ Nad olid ju näinud videoid, kus süütud inimesed maha lasti, kui nad tegid vale liigutuse, ütlesid vale asja, olid valel ajal vales kohas. Ja Gina kujutles elavalt,

kuidas see juhtub... tema lapsed surevad ja ta ei suuda seda kuidagi ära hoida. Ere valgussähvatus, karjed, pimedus.

„Muidugi mitte! Kullake, palun ära liiguta!“ Gina pöördus uuesti politseiniku poole ja ütles: „Inspektor, palun. Te hirmutate neid. Mul pole aimugi, milles asi!“

Teetõkkest möödus naine, kel rippus kaelas kuldne politsei ametimärk. Ta läks patrullpolitseinikust mööda ja astus Gina auto akna juurde. Tema nägu oli väsinud, silmad tuhmid ja tumedad ning ta hindas olukorda üheainsa pilguga. „Proua Royal? Gina Royal?“

„Jah.“

„Kas te olete Melvin Royali abikaasa?“ Melile ei meeldinud, kui teda Melviniks kutsuti. Ainult Meliks, aga praegu ei tundunud olevat sobiv hetk seda naisele öelda, nii et Gina ainult noogutas. „Mina olen uurija Salazar. Palun tulge autost välja. Hoidke mõlemad käed nähtaval.“

„Mu lapsed...“

„Nemad võivad autosse jääda. Me hoolitseme nende eest. Palun astuge välja.“

„Mis toimub, jumala eest? See on *meie* maja. See on hullumeelsus. Meie oleme *ohvrid!*“ Hirm enda ja laste pärast ei lasknud Ginal kainelt mõelda ja ta kuulis oma hääles veidrat, teda ennast üllatavat nooti. Ta oli liimist lahti nagu need inimesed uudistes, kes tekitasid alati temas haletsust ja põlgust. *Mina ei räägi küll kriisiolukorras niimoodi.* Kui tihti ta oli nii mõelnud? Aga ta rääkis nii. Ta rääkis täpselt nagu nemad. Paanika väreles tema rinnus nagu löksus liblikas ja ta ei suutnud rahulikult hingata. See kõik oli liig, käis liiga kiiresti.

„Ohver. Muidugi olete.“ Uurija avas autoukse. „Astuge välja.“ Seekord ta ei öelnud *palun*. Patrullpolitseinik, kes oli uurija kohale kutsunud, astus eemale, käsi ikka relval, ja *miks* nad kohtlesid teda nii, nagu oleks ta kurjategija? See on eksitus. Kohutav, rumal eksitus! Gina sirutas vaistlikult käe koti poole,

ent Salazar võttis selle kohe tal käest ja ulatas patrullpolitseinikule. „Käed kapotile, proua Royal.“

„Miiks? Ma ei saa aru, mida...“

Uuriija Salazar ei andnud talle võimalust lauset lõpetada. Ta keeras Gina ümber ja lükkas ta vastu autot. Gina sirutas käed ette ja pani need kapoti kuumale metallile. Nagu oleks katsunud kuuma pliiti, aga ta ei julgenud käsi ära võtta. Ta oli uimane. See oli eksitus. Kohutav eksitus, peagi paluvad nad vabandust ja ta annab neile nende ebaviisakuse lahkelt andeks ja nad naeravad ja ta kutsub nad jääteed jooma... Võib-olla on tal koguni sidruniküpsiseid alles, kui Mel polnud kõiki ära söönud. Abikaasa jumaldas neid sidruniküpsiseid...

Gina ahmis õhku, kui Salazari käed libisesid ükskõikselt üle kohtade, mida tal polnud *mingit õigust katsuda*. Gina üritas vastu hakata, ent uuriija lükkas ta jõuliselt tagasi. „Proua Royal! Ärge ajage asja hullumaks! Kuulake mind. Te olete vahistatud. Teil on õigus vaikida...“

„Mis asja? See on *minu maja!* See auto sõitis *minu majja!*“ Tema poeg ja tütar nägid seda alandust pealt, sest see toimus ju nende silme all. Naabrid vahtisid. Mõned olid mobiiltelefonid välja võtnud. Nad tegid pilte. Videoid. Laadisid selle kohutava rüvetamise internetti, et terve maailma igavlejad saaksid teda pilgata. Ja neid ei huvitaks, kui hiljem selgub, et see oli eksitus, eks ole? Internet on igavene. Gina hoiatas Lilyt pidevalt selle eest.

Salazar jätkas tema õiguste ettelugemist, millest Gina hetkel midagi aru ei saanud, ja ta ei hakanud vastu, kui uuriija tema käed selja taha väänas. Ta ei teadnud, kuidas alustada.